

- szczegółowego rozliczenia kwot należnych tytułem dochodzonych kwot głównych, odsetek i kwot dodatkowych oraz kwot już wypłaconych skarżącej, które powinny w pierwszej kolejności pokryć odsetki i kwoty dodatkowe, a następnie kwoty główne oraz
- odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem działania administracji polegającego, po pierwsze, na naruszeniu przyznanej skarżącej przez Sąd poufności przez poinformowanie – w drodze rozliczenia jej wynagrodzenia za sierpień 2019 r. ujmującego wpłacone kwoty – jej nowego pracodawcy o sporze z EEA, a po drugie, na odmowie przekazania jej wymiany korespondencji z jej ówczesnym przedstawicielem zarówno przez wydaniem wspomnianego powyżej wyroku, jaki i po jego wydaniu;
- stwierdzenia nieważności decyzji EEA, podjętej poprzez wydanie zaskarżonej decyzji, by nie zastosować się do wyroku Sądu z dnia 11 czerwca 2019 r. w sprawie T-462/17 w zaskarżonym powyżej zakresie, w odniesieniu do kwoty głównej;
- całkowitego wykonania wyroku Sądu z dnia 11 czerwca 2019 r. w sprawie T-462/17 w odniesieniu do kwot głównych, odsetek i kwot dodatkowych oraz naprawienia w pełni szkody, jaką poniosła i jaką poniesie w wyniku podjęcia i wykonania tej zaskarżonej decyzji, jeżeli EEA wypłaci na jej rzecz:
 - kwotę odpowiadającą odprawie z tytułu rozwiązania stosunku pracy, której zapłatę zasądzono od EEA oraz odliczonemu dodatkowi na zagospodarowanie w wysokości 2 950 EUR, jeżeli nie został jeszcze zwrócony, a od całości kwoty zostaną naliczone odsetki od dnia 22 września 2016 r.;
 - kwotę 20 000 EUR tytułem zryczałtowanego odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku udostępnienia osobom trzecim jej danych osobowych oraz w wyniku naruszenia zasad poufności, w szczególności wobec obecnego pracodawcy skarżącej;
 - kwotę 20 000 EUR tytułem zryczałtowanego odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku odmowy przekazania jej wymiany korespondencji z jej przedstawicielem zarówno przez wydaniem wspomnianego powyżej wyroku, jaki i po jego wydaniu;
- obciążenia pozwanej całością kosztów postępowania, zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE oraz zasad dobrej wiary i dobrej administracji w ten sposób, że EEA nie przyjęła środków, jakich wymaga wykonie korzystnego dla skarżącej wyroku Sądu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), naruszenia obowiązku uzasadnienia i naruszenia obowiązku dbałości.
3. Zarzut trzeci dotyczący dalszego naruszenia danych osobowych skarżącej, co stanowi okoliczność obciążającą w świetle pierwszego wyroku oraz naruszenie art. 7 i 8 karty i art. 12 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2021 r. – TK / Komisja

(Sprawa T-435/21)

(2021/C 349/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: TK (przedstawiciel: S. Orlandi, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznaniu jej awansu do grupy zaszeregowania AD 15 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2020 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji o przyznaniu awansu do grupy zaszeregowania AD 15 urzędnikom, którzy uzyskali awans w ramach postępowania w sprawie awansu za 2020 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, art. 45 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i zasady równego traktowania. Skarżący podnosi również zarzut niezgodności z prawem decyzji Komisji SEC (2007) 605 z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie zasad i procedur mających zastosowanie do awansu personelu kierowniczego wyższego szczebla w szczególności ze względu na to, że nie przewiduje ona, by odwołania były rozpatrywane przez organ inny niż komisja konsultacyjna ds. awansu personelu kierowniczego wyższego szczebla. Ponadto skarżący twierdzi, że komisja powinna mieć możliwość uwzględnienia odwołania bez ograniczenia liczbą urzędników, którzy mogą uzyskać awans do wyższej grupy zaszeregowania, wyczerpaną w chwili sporządzenia listy urzędników, którzy uzyskali awans.
 2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie. Skarżący powołuje się w tym względzie na szereg obiektywnych czynników dotyczących między innymi stażu pracy i punktów za osiągnięcia i wskazuje, że ogół tych czynników dowodzi braku zasadności zaskarżonej decyzji.
-